

Paraules contra el desconsol

La meva cosina, l'única filla d'una germana del meu pare, va morir als 29 anys. Va ser la primera gran mort de la meua vida. Només l'havien precedit en Xesco Boix, l'estiu del 84, i el Tabalet, el meu periquito, l'estiu del 85. L'estiu del 86 es va morir la Maribel i jo em vaig sentir idiota per haver plorat per un periquito, un any abans. A tots els enterraments que han vingut després he plorat sobretot per la Maribel. I això que l'any que ve ja farà 29 anys que és morta. Tants com els (pocs) que va viure.

El pare de la meua cosina va morir d'un atac de cor no gaire després que ella. La seva mare ha perdut la memòria. Les seves dues filles eren massa petites quan van quedar òrfenes, i només en conserven imatges aïllades.

Jo la recordo deixant-me la col·lecció sencera de la revista *Cavall Fort*. I casant-se amb un adhesiu anarquista enganxat al pit d'un vestit que no semblava de núvia. I explicant-me què volia dir la reivindicació "llibertat, amnistia, estatut d'autonomia". I dient-me, vuit mesos abans de morir-se: "Et veig molt gran, però tant de bo que et pugui veure encara molt més gran: això voldrà dir que sóc molt vella molt vella però que encara hi sóc". I plantant cara a la malaltia sense por, argumentant que "un dia de dolor és un dia més de vida".

La mare de la Maribel ja no reconeix la seva única filla quan n'hi ensenyen una foto. Si la busques al Google, hi trobes moltes dones amb les quals compartia nom i cognom, però d'ella només surt que la van enterrar un 10 de juliol a les dotze del migdia. Les proves que va existir s'estan esborrant. I a mi (potser perquè acabo de llegir *L'alè de les cendres*, de Maite Salord, una novel·la que dona veu als morts de la família de l'autora) m'han agafat ganes d'escriure la curta història de la meua cosina, no sé en quin format. Perquè algun dia els qui avui la recordem deixarem de fer-ho, i el forat serà encara més absurd, encara més trist.

Quina buidor i quin desconsol, quan ja no som ni paraules.